

ישראל – "הרשע המתמיד": כיצד להפוך את המגמה¹

כריסטופר בארדר

הבעיה

המילים ולהתייחס רק למעשים. עכשיו ברור לגמרי כי המעשים הם מעשירשע פשוטו כמשמעו, ממש כפי שהיו מעשיו של היטלר.

צימברלין טען כי צ'כוסלובקיה נמצאת בחצר האחורית של גרמניה והיא מדינה "רחוקה ונידחת", מקום שהבריטים אינם יודעים עליו דבר. (בעיני רבים נתפשת ישראל באורח דומה: נידחת וחסרת־חשיבות.) כל ההתחייבויות הקודמות של חבר הלאומים, והתחייבויות משפטיות אחרות לעם הצי'כי, הפכו בטלות ומבוטלות – קורבנות הכרחיים. בדומה לצי'כים, גם לישראלים חסר הכבוד העצמי הנחוץ כדי לגלות התנגדות רצינית אשר תשבש משחק מפוקפק של עוצמה מוסרית שמטרתה נעלה יותר מביטחונם של חיי אדם. בדומה לצי'כים, גם הישראלים הם "מכשול לשלום" ויש להקריבם למען המטרה הנעלה. מול השקפה שלטת זו אנו עומדים, ונגדה עלינו לפעול.

ד"ר דוד בוקעי ניסח זאת היטב. הוא לימד אותנו כי עיקר משימתנו הוא לחדור עמוק אל תוך החוגים האקדמיים המערביים ואל תוכניות הלימודים החינוכיות, ולצאת אל הרחובות כדי להביא להפסקת השימוש לרעה בטעותם של מקבלי ההחלטות המערביים, שאינם מבינים את קבוצות האיסלאם הפונדמנטליסטי והקנאים הערביים, אשר אינם מקבלים עליהם את חוקי המשחק; אינם מצייתים לחוקי המשחק הדמוקרטי; אינם משחקים לפי חוקי המשחק של התרבות המערבית; אינם משחקים לפי חוקי המוסר היהודי־נוצרי; ומעל לכל, הם שונים מבחינה תרבותית, ומסורים בכל נפשם ומאודם לאכיפת הדת המוסלמית הקנאית על הכופרים המערביים. כל אלה מוכיחים בעליל את נבואת האל על ישמעאל: "והוא יהיה פרא אדם ידו בכל ויד כל בו..."² אכן, תוקפנות כלפי אחרים מאפיינת את האיסלאם והערבים במשך רוב ההיסטוריה שלהם.³

מזב"ב – מושג נפוץ וידוע בישראל – טומן בחובו הקבלה מסוכנת למצב בשנות ה"פיוס" שלפני מלחמת העולם השנייה. העולם דורש שלום ומוכן להקריב קורבנות־אדם למוֹלך כוזב זה, תחת הדגל של "סיכונים למען השלום". בהשוואה היסטורית מאירת עיניים הסב אריה סתיו את תשומת לבנו אל ההקבלות האמיתיות בין צ'כוסלובקיה ב-1938 לישראל בימינו,⁴ ועד כמה האיסלאם משקף נאציזם.⁵ עם זאת, אם ברצוננו להתנגד בהצלחה להשפעתם ההרסנית של תומכי "הפיוס" בקהילה ובתקשורת העולמית, עלינו לנסות ולהבין את המנטליות של אלה הפועלים היום כאויבי ישראל, ואף־על־פי־כן נחשבים כתומכים בשלום העולם.

נוויל צ'מברלין לא עמד על חומרתם של הנאומים, התוכניות והקְתבים של היטלר, ואם אכן זיהה את החומרה, בחר שלא לפעול על־פי המסקנה המתבקשת. כפי שניסח זאת פרופ' רובינס, "הוא לא תפס את הדינמיקה של משטרו של היטלר ולא הראה הבנה עמוקה של המטרות, האמונות והמנהגים של הנאציזם־סוציאליזם". צ'מברלין העדיף לראות בהיטלר אדם הגיוני שניתן לנהל עמו משא ומתן פורה. בהקבלה, אולי נוכח התלקחות התקוות לשלום, הנאומים והמסרים בתקשורת בערבית מפיחה של ערפאת ובכירי הרשות הפלשתינית, נעשו קשים מנשוא הן לשמאל הישראלי והן לתומכים הבינלאומיים בתהליך אוסלו, דהיינו: כמעט לכל ממשלה בעולם. שמעון פרס ניסה לסבר את האוזן בטענה שיש להתעלם מן

כריסטופר בארדר מלמד היסטוריה ומדע המדינה. מתמחה בסכסוך הישראלי־ערבי ובסוגיות הקשורות לביטחון במזרח־התיכון.

¹ מאמר זה הוא גרסה מורחבת של מסמך שנמסר לוועידת "פסגת ירושלים" שהתקיימה בירושלים בימים 12-14 באוקטובר 2003, תחת הכותרת: "בניית שלום על יסוד של אמת".

² ArieH Stav, Czechoslovakia-Israel Today, - kia 1938 Revised, Updated and Published as Ariel Center for Policy Research, Policy Paper No. 106, 2000.

³ נתיב, נובמבר 1996 וב-תרגום לאנגלית ב-3 Outpost, ינואר 1996 ובגיליונות הבאים.

⁴ Keith Robbins, Appeasement, 2nd edition, Blackwells, 1997, p. 88.

⁵ David Bukay, Arab-Islamic Political Culture: a Key Source to Understanding Arab Politics and the Arab-Israel Conflict, ACPR publishers, June 2003, p. 105.

ובקיי ד'אורסיי, היה מקום לחשוש מן הקומוניזם יותר מאשר מן הנאציזם. איש לא רצה ביהודים אז, ואיש אינו רוצה בהם עתה. אנטי-ציונות היא למעשה לעתים קרובות צורה של אנטישמיות.

ההמחשה הפשוטה והדרמטית ביותר של החנקת הקול והטיעון הישראלי, משתקפת בטיפול המבחיל של האויים, באפליית של ישראל, בהרחקתה ממועצת הביטחון ועוד. כפייה של מעמד 'דיימי' אינה מוגדרת כגזענות, אולם ציונות עדיין מוצהרת כגזענות; כך גם ה-29 בנובמבר הוא "יום הסולידריות הבינלאומית של האויים עם העם הפלשטיני", בעוד לשום עם אחר אין יום סולידריות של האויים. ישראל היא המדינה היחידה אשר לה ממונה חוקר מיוחד מטעם האויים שלו "מנדט בלתי-מוגבל לחקור את מעשיה בנושא זכויות האדם". הואיל וידוע לכל כי שקר שחוזרים עליו שוב ושוב הופך לאמת, ישראל מתוארת באורח בלייאמן כחזקה, תוקפנית, שאפתנית, כאיום על היציבות במזרח התיכון, כמדינה שזקוקה לריסון מתמיד – תיאור שנראה כמו קריקטורה שהגיעה היישר מאסאד או מערפאת, ולא מן העיתונות והפוליטיקאים המערביים!

לאמיתו של דבר אין בעולם עוד עם הנחוש כל כך לשמור על המוסר של כוחותיו המזוינים כמו ישראל: תורת "טוהר הנשק"; סיכון-עצמי כדי להימנע מהריגת "ילדי ה-RPG" בלבנון; הסיכון להפציץ וההעדפה לחשוף את חיילי צה"ל למטענים ממולכדים ולאש בגינין; והרשימה עוד ארוכה מאוד. אולם אין בכל אלה כדי לשבור את הקרח. השיח הרווח בחוגי הפוליטיקאים והעיתונות הוא כי ישראל התקיפה באכזריות את לבנון, וסברה ושתילה הן תמציתו של אתוס זה (כאשר הלבנונים, שפעלו כסוכניה של סוריה, הם שביצעו למעשה את הפשע). ואילו לגבי גינין קובעים תיאוריו האבסורדיים וחסרי-השחר של טריה רוד לארסן.

לאחרונה הכריז מי שהיה יו"ר הכנסת בכבודו ובעצמו, אברהם בורג, כי יש לוותר על רעיון "ישראל הגדולה". "מה שטוב לישראל הוא לוותר על החלום של ארץ-ישראל גדולה יותר, לפרק את ההתנחלויות, לעזוב את השטחים ולחיות בשלום לצדה של מדינה פלשטינית..."⁶ דברים אלה הם אבסורד. הם מגלים כי אין לו מושג אודות הכוונות האמיתיות של הערבים כלפי ישראל, והוא חוזר כחד על הדעות של אירופה ושל מחלקת המדינה האמריקאית, ואף של הנשיא בוש, ובכך מצביע על הסכמה הנובעת מטיפשות ועיוורון.

יש"ע, וכמובן ירושלים, מהוות נקודות בהתנגשות בין לשכות של ראשי ממשלות וזירות-דיון ברחבי העולם והאיסלאם מחד גיסא, לבין ישראל וידידה מאידך גיסא. הנה כי-כן, הנחת היסוד המוגשת בזאת חשובה ביותר להבנה ולמלחמה ב"שלום לעומת אמת". שומה עלינו לקרוא תיגר על הקיבעון השכלי רב-העוצמה המטפח טעות זו, במישורים שונים: האקדמי, הדיפלומטי, הרוחני והעממי. התהליך כרוך בשימוש במשפט הבינלאומי ובקשת של טיעונים וקמות להבעתם בקנה-מידה שלא היה מוכר מאז החל מנחם בגין להשתמש בשמואל כ"ץ כמומחה למידע בדרגת שר. ראיות רבות מצביעות על סוג של שפה אוניברסלית כמעט בה מגנים את ישראל.

די בשלוש הדוגמאות שיובאו להלן:

ומדוע אותם מקבלי החלטות מערביים אינם מסוגלים לתפוש את האמת? משום שההתמודדות עם המציאות אינה נוחה להם; משום שכוחות רוחניים ותרבותיים עמוקים כמו גם אנטישמיות ועסקאות עם הערבים מחזירים בהם עיוורון, מונעים מהם השקפה חלופית על המציאות, והופכים את האמת לתועבה.

כך מסבירה זאת החוקרת בת-יאור:

אחרי מלחמת יום כיפור וסחטנות הנפט הערבית ב-1973, הקהילה האירופית (EC) דאז, יצרה מבנה של דו-שיח ושיתוף פעולה עם הליגה הערבית. הדו-שיח האירופי-ערבי (EAD) החל כיוזמה צרפתית המורכבת מנציגי הקהילה האירופית ומדינות הליגה הערבית. מלכתחילה נחשב הדיאלוג האירופי-ערבי כעסקה עצומה: הקהילה האירופית הסכימה לתמוך במדיניות הערבית האנטי-ישראלית בתמורה למגוון רחב של הסכמים מסחריים. לדו-שיח האירופי-ערבי היה תפקיד נוסף: העברת אירופה אל תחום ההשפעה הערבי-איסלמי, מעשה שיגרום לשבירת הסולידריות הטרנס-אטלנטית. ה-EAD פעל בדרגים המדיניים הגבוהים ביותר, בהשתתפות שרי-חוץ משני הצדדים ונשיא הקהילה האירופית, לימים האיחוד האירופי (EU), יחד עם המזכיר הכללי של הליגה הערבית. הגוף המרכזי לדו-שיח, הוועדה המרכזית, היה אחראי לתכנון היעדים בתחומי הפוליטיקה, התרבות, החברה, הכלכלה והטכנולוגיה; הוועדה קיימה מפגשים חשאיים, ללא פרוטוקולים, כנהוג בפגישות אירופיות.⁶

בכך מוסברת העמדה האנטי-ישראלית והאנטי-אמריקאית של האירופים, וכן הצהרת ונציה שלהם מ-1981 ועמדתם הפרו-פלשטינית. שיטת התכנון של מדיניות החוץ שונה מאוד, וכך גם האמצעים להתמודד עם האיום האיסלמי. ישראל אינה אלא מטרה בעיניהם של אירופים רבים. אין בכך כל דמיון לספינת הקרב של המלחמה הקרה ואף לא להתגייסות נגד האיסלאם המיליטנטי, הכרוכה בנשיאה בנטל חיוני ובעל-ערך. אירופים ואמריקאים רואים את המזרח התיכון ואזורים אחרים בעולם באורח שונה לחלוטין. האירופים, הנעדרים עוצמה צבאית, מסרבים לראייה ארוכת-טווח ומסתפקים באינטרס-עצמי קצר-טווח.⁷

ידוע לכולנו כי האנטישמיות קמה לתחייה. שנאה נושנה זו לא נמחקה על-ידי חינוך ליברלי או חקיקה נגד גזענות. שורשיה בתרבות המערבית עמוקים יותר. על כן אל נהיה מופתעים אם פוליטיקאים וסופרים בני-זמננו מושפעים, במודע או שלא במודע, מן האנטישמיות של ימינו, כאשר המסה הגדולה של הצהרות רשמיות ולא רשמיות שפורסמו מבהירות כי ישראל אינה צודקת.

די אם נאמר כי החומר הכתוב אודות הפקרת היהודים במלחמת העולם השנייה הוא רב ומשכנע: בעלות-הברית היו יכולות וחיוביות לנסות לעצור את הרכבות; אנתוני אידן ידע היטב מה היתה המדיניות הנאצית כלפי העם היהודי, אולם העדיף שתיקה של משרד החוץ בעניין זה; כך גם מחלקת המדינה האמריקאית. בכל רחבי אירופה נמצאו ידיים להוטות לסייע לנאצים בלכידת יהודים, ולדעתם של הפוליטיקאים הבריטים והצרפתים מן הימין, בווייטהול

⁶ Bat Ye'or, "Eurabia The road to Munich...", The National Review On-line, October 9, 2002.

⁷ See Robert Kagan, Paradise and Power America and Europe in the New World Order, Atlantic Books, 2003, maybe especially pp. 34-36.

⁸ "The only realistic route to peace in the Middle East peace requires Israelis and Palestinians to give up their destructive ways", The Guardian, October 9, 2003.

א. רוסיה קוראת לישראל לחדול מ"התנחלויות"

הודי שביקר בישראל ובשטחים הפלשתיניים, אמר לעיתונאים:

ישראל מנצלת את המשבר הנוכחי כדי לחזק את הכיבוש של שטחים פלשתיניים... ההרס הסדרתי המכוון של בתים ורכוש הוא פשע מלחמה על-פי המשפט הבינלאומי. בניית התנחלויות יהודיות חדשות היא פרובוקטיבית ומשלהבת יצרים בזדון, ולמתנחלים ניתנת יד-חופשית לעסוק באלימות ולהחרים קרקעות.¹¹

רוסיה פרסמה הכרזה הקוראת לישראל לשקול מחדש את מדיניותה בנושא "התנחלויות" ביהודה, שומרון ועזה. זאת בעקבות הכרזה ישראלית בנוגע לתוכניות לספח את העיר מעלה-אדומים לירושלים ובכך להוסיף לשטחה 10 קמ"ר. ההודעה נתקלה במחאות הריפות של הרשות הפלשתינית ובהתנגדות דומה של ממשל קלינטון.

משרד החוץ הרוסי הכריז בהודעה לעיתונות כי:

הסיפוח עלול לפגוע קשות בסיכויים ליציאה מן המבוי הסתום ולפריצת-דרך בהסדר הפלשתיני-ישראלי. צעדים בלתי-חוקיים אלה מדאיגים מאוד את הפלשתינים, משום שהם מבודדים את ירושלים המזרחית משאר שטחי הגדה המערבית. הסרת מכשול זה תסייע להתחלה של שיחות בנושא המזרח התיכון מתוך אמון, מידי לאחר הקמת ממשלה חדשה, ממנה מצפים באזור לצעדים קונסטרוקטיביים חדשים.⁹

מכל אלה משתמעת הטענה שארה"ב, האיחוד האירופי והקהילה הבינלאומית רוצים בשלום, ואילו ישראל לכאורה אינה רוצה בו. ישראל מבודדת, וכמעט כל המדינות מקבלות את טיעוני הפלשתינים. הן נחשות בדעתן כי פיוסו של הבריון עשוי להביא שלום, למרות הראיות החקוקות בדם יהודי שהצטברו במשך חמישים וחמש השנים האחרונות, המעידות כי היפוכו של דבר הוא הנכון. הנפט, מכירות הנשק והמנטליות, הם השיקולים הקובעים. המגמה האלימה בתקשורת הפלשתינית, ופגיעותיהם בנשים ובילדים – אינן נחשבות כלל.

ציר נוסף הוא הטיפול ביאסר ערפאת. נראה כי הכל רוצים שיצא נשכר מפשעיו, וישראל תתעלם מצו המשפט הבינלאומי שהעלה פרופסור לואי רנה ברס, nullum crimen sine poena – אין פשע ללא עונש. לשום גורם אין עניין בעוול או בהתמוטטות שלטון-החוק הכרוכים בשחרור פושעים ממאסר טרם עשיית דין.

דרגת ההתעלמות מן האכזריות, הפשע ושלטון הגנבה של ערפאת, מובעת בצורה נפלאה ועקבית על-ידי ד"ר רחל ארנפלד:

ערב "לחיצת היד" המפורסמת על מדשאת הבית הלבן, אשר זיכתה את רבין וערפאת בפרס נובל לשלום, נכלל אש"פ ברשימה הבריטית של ארגוני הטרור/הפשע המסוכנים ביותר. גם שירות המודיעין הפלילי הלאומי של בריטניה (NCIS) דיווח כי לאש"פ יש נכסים ברחבי העולם בשווי של 10 מיליארד דולר ועוד הכנסה שנתית של 1.5 עד 2 מיליארד דולר הנובעת מפעילויות בלתי-חוקיות. במפתיע, לא עסקה התקשורת בדו"ח זה. במקומו זכתה לכותרות טענתו של ערפאת כי אש"פ חסר-אמצעים וזקוק לסיוע כספי עצום... אש"פ, [אשר לו] היסטוריה ארוכה, נבזית ומתמשכת של מעורבות בטרור-סמים... שינוע נשק וסמים, קיבל סיוע בהשקעות בממלכת-תעופה...

התקשורת הבינלאומית, ארגונים וממשלות-תורמות, כולם הוכו כנראה ב"עיוורון מרצון". השתיקה בנושאים אלה נובעת ככל הנראה מדאגה בלתי-רציונלית שמא ניקוי הבית ישים קץ לרשות הפלשתינית ולמנהיגותו של ערפאת ובעקבותיהם לקריסת "שיחות השלום" במזרח התיכון. במקום לסייע לעם הפלשתיני לבנות מוסדות דמוקרטיים ולפתח מערכת של שוק חופשי, המערב ממשיך לקדם את שלטון הגנבה של ערפאת, הממשיך לסחוט כספים ולהפר הסכמים.

הנה כ-כן, העולם ממשיך להרעיף כספים על ערפאת ועל הנהגתו המושחתת, תוך פגיעה בעמו (לפחות

רוסיה הודחה, ללא כל גינוני טקס, ממעמדה הדיפלומטי המסורתי באזור הבלקן, אולם ניתן לה מעמד בלתי-הולם במזרח התיכון. יתרה מזאת, אמנם חשוב מאד להסיר דאגה מלבם של הפלשתינים שלא הביאו שלום, אך השימוש שעושה ישראל בשטח עומד בניגוד לכניעתה הנדרשת כתנאי הכרחי לקבלת הזכות לחיות בשלום, השמורה לכל מדינה אחרת בעולם.

ב. הכרזת הנשיאות בשם האיחוד האירופי

שר החוץ הבריטי דרק פאצ'ט (Fatchett) אמר:

אנו מודאגים מן הידיעות על בניית התנחלויות ישראליות נוספות בגדה המערבית. התפתחות זו מזיקה במיוחד בזמן שארה"ב, האיחוד האירופי והקהילה הבינלאומית מגבירים את מאמציהם להשיג פריצת דרך בתהליך השלום.

עמדתו של האיחוד האירופי ברורה: ההתנחלויות הן בלתי-חוקיות לפי המשפט הבינלאומי וגם מזיקות לתהליך השלום. במועצת אירופה בדצמבר חזרו מנהיגי אירופה והדגישו את דעתם, כי אם אנו רוצים לראות התקדמות במשא ומתן, על שני הצדדים להימנע מפעולות חד-צדדיות הרסניות מסוג זה.

אני מתכוון להדגיש נושא זה בתוקף בפני ממשלת ישראל בעת ביקורי באזור בשבוע הבא.¹⁰

ג. מילון קותארי (Miloon Kothari), מומחה בנושאי שיכון בועדת האו"ם לזכויות האדם:

פקיד בכיר זה הכריז כי מדיניותה של ישראל – בניית התנחלויות בשטחים פלשתיניים והריסת בתים ושטחים חקלאיים ערביים, היא פשע-מלחמה. קותארי, ארכיטקט

⁹ Israel Wire, June 3, 1999.

¹⁰ UK Foreign Office Press Release, January 9, 1998.

¹¹ Jonathan Fowler, Associated Press, Geneva, June 14, 2002.

אדישות זו היא במידה רבה תוצאה משטיפת-מוח של התקשורת ולחץ בינלאומי בלתי-פוסק.¹⁴

יש להקדיש את כל המשאבים האפשריים להתמודדות עם שני יסודות אלה.

מידת האיפוף ואיפה של התקשורת הישראלית השמאלנית ידועה היטב, וכך גם ניגוחה של ישראל על-ידי גופים חשובים כמו *New York Times* ו-*The Economist*. כבר נוכחנו לעיל בהתאמת החשיבה בין האיחוד האירופי, רוסיה וכמובן גם האו"ם. יש דוגמאות היסטוריות למכביר לדרך בה מתמרנת ארצות-הברית, כגון לאחרונה, בסוגיית הצבתה של מה שמכונה גדר הביטחון באזור אריאל, או בעבר הקרוב – עמדתו של גיימס בייקר ה-III בנושא הערבויות ליצחק שמיר.

אל סדרת הגורמים לנטישת האמת, יש להוסיף את הכשרתם הלקויה של פקידים בכירים במסדרונות הכוח, את פעולתן של מחלקות לחקר המזרח התיכון ואי-הבנתן את האיסלאם, כפי שמתואר בניתוחו של די"ר קריימר את מגדלי השנהב, ובספרו של די"ר קפלן על המומחים לעניינים ערביים. לפני זמן רב הפנה שמואל כ"ץ את תשומת לבנו אל "הערבויות בנוסח לורנס" הרווחת במשרד החוץ הבריטי.¹⁵ **בכל אחד ממקרים אלה התיאבון לשלום על חשבון האמת עיוות את תחושת המציאות. עם גורמים והשפעות אלה יש להתמודד באופן מציאותי בכל הרמות.**

לסיכום

ב העניין הוא שלישראל אסור להגן על עצמה ככל מדינה אחרת – המלחמה, כביכול, בטרור, לוקה במשוא-פנים וסלקטיביות. אש"ף ופלגיו אינם נתפשים כיעד למלחמה, מילולית או אחרת, אפילו לא על-ידי ארה"ב ובריטניה. ישראל מגיבה בפעולות קוסמטיות המיועדות לציבור הבוחרים בתוכה. היא פוגעת בבניינים ובמוסכים ריקים, בעוד הנתונים הסטטיסטיים נוראים: בעשר השנים שלפני אוסלו נהרגו 211 ישראלים בפיגועי טרור פלשתיני. בעשר השנים שאחרי ההסכם עלה מספר הנרצחים ל-1,110 – עלייה של יותר מ-426%.

המספר הגבוה של הרוגים ולפני פצועים במשך שלוש השנים האחרונות, הוא תוצאה של 18,876 פיגועי טרור "מוצלחים" של הפלשתינים. פירושו של דבר הוא 17.6 התקפות בכל יום. 5,878 איש נפצעו מאז פרצה מה שהערבים מכנים בפיקחות "אינתיפאדת אל-אקצה", ו-867 ישראלים נהרגו (המספרים מעודכנים לתחילת אוקטובר 2003 ומאז עוד עלו), בפעולות טרור פלשתיני שבוצעו על-ידי כוחות של הרשות הפלשתינית, אותם כוחות שנועדו לפרק את ארגוני הטרור מנשקם ולהרוס אותם. (במידה שמבקשים להתאים את המספרים יחסית לארה"ב, יש להכפיל את המספרים פי 50, ויחסית לאיטליה – פי 10. בכל מקרה, אין שיעורי הרוגים "קבילים"). אין בעולם מדינה שמוכנה לסבול מצב כזה. בריטניה הפגינה זאת בפעולת כוחות SAS בצפון-אירלנד, תוך כדי עיון במדיניות של "לירות על מנת להרוג", וארה"ב הפגינה זאת לא אחת.

מיליארד דולר מתוך 2.4 מיליארד דולר שהוקצו, כבר הוענקו, והשאלה העולה במלוא עוצמתה היא: מדוע המערב עושה זאת למרות הראיות המרשיעות?¹²

שאלה זו היא אכן שאלת המפתח: **מדוע הממשלות ושירותי המודיעין מתעלמים במתכוון מן האמת? מדוע עומד השלום בניגוד לאמת?**

להלן רשימה של סיבות שהוצגה על-ידי ה-*Jerusalem Newswire* בנוגע לשותפות לפשע ולעיצוב דעת-הקהל על-ידי העיתונות:

- אילוצים תחת הפחדה ואיומים מצד הפלשתינים;
- סדר-יום פוליטי;
- מוסר כפול;
- אנטישמיות;
- הגנת "הצד החלש".

הדיווח הבא, מאת אהוד יערי ב-*The Jerusalem Report*, מצוטט על-ידי כתבי ה-*Jerusalem Newswire* ומתאר נסיבות המחייבות התייחסות רצינית ושיוני.

...יותר מ-95% מסרטי הטלוויזיה הנשלחים בלוויין בכל ערב אל הערוצים הזרים והישראליים, מסופקים על-ידי צוותי הסרטה פלשתיניים. שתי הסוכנויות העיקריות בשוק החדשות בווידאו, APTN ו-*Reuters* TV, מחזיקות רשת שלמה של כתבים פלשתיניים קבועים וזמניים בכל רחבי השטחים [יהודה, שומרון ועזה] כדי לקבל סרטים "מכסים" את האירועים באופן מיידי.

מובן כי צוותים אלה מזדהים רגשית ופוליטית עם האינתיפאדה, ובמקרה "הטוב" הם פשוט אינם מעזים לצלם דבר שעלול להביך את הרשות הפלשתינית. כך מכוונות המצלמות להציג השקפה המכפישה את פעולות הצבא הישראלי, אינן מתמקדות בחמושים הפלשתינים, ומייצרות בהתמדה סוג מסוים של תמונות-תקריב אודות המצב בשטח.¹³

כל זה מסייע להסביר את הגישות המיוחדות לזירה זו המובעות על-ידי *CNN*, *BBC* ואחרים, אם כי עדיין אין הסבר לשאלה מדוע השיח ומגוון הדעות מצומצמים כל כך. נקודת המבט החד-צדדית מנוגדת לאתוס הליברלי והפתוח, השולט כביכול במסורת השיח האינטלקטואלי המערבי. במקום זאת שלטת השקפה חד-צדדית, טוטליטרית כמעט, עריצות אמיתית הרודה בתבונה.

עיתונאי *Jerusalem Newswire* מאפיינים את אמצעי הסיקור התקשורתי העוין את ישראל:

- דיווח בלתי-מאוזן;
- העדר הקשר נאות ומידע על הרקע;
- הגדרות ומושגים מטעים;
- דעות המוסוות כידיעות;
- מסירה סלקטיבית של עובדות ואירועים;
- עיוות העובדות;
- הסקת מסקנות כוזבות.

בנוגע לציבור הישראלי, מציין אריה סתיו:

אחד ההיבטים המדאיגים ביותר עתה הוא האדישות של הציבור, המוכן להקריב הכל למען "שלום".

See Rachel Ehrenfeld,¹² Arafat, the World's "Blind Spot", Ariel Center for Policy Research, Policy Paper No. 17, 1997 citation from <http://www.acpr.org.il/publications/policy-papers/pp017-xs.html>.

From Jerusalem Newswire¹³ at http://www.jnewswire.com/in_depth/media_war/media_war.asp

Cited from <<http://www.acpr.org.il/publications/policy-papers/pp106-xs.html>>.

In his book *Battleground*.¹⁵

לפחות בעניין זה על ישראל להיות ככל האומות, ויש לה זכות להשתמש בכוח שדי בו כדי להגן על אזרחיה.

היבטים לפתרון

היסודות המוצעים לפתרון מחייבים מומחיות ורעיונות נועזים, והם מוגשים בזה בצניעות ובכבוד הראוי.

במישור האקדמי:

יש לנסות ולקרוא תיגר על המאמץ המוסלמי המתואם לשלוט במחלקות של לימודי המזרח התיכון באוניברסיטאות המערביות. אקדמאים ציוניים, נוצרים ויהודים, צריכים להיות מסוגלים לטעון ללא חשש למען העמדה האמיתית בכתבי-עת ובפרומים שונים. בשעה שאנו עדים לחרם אקדמי אנטי-ישראלי נורא בבריטניה, ולניסיון ההשתקה של דניאל פייס, בין השאר, בארה"ב, אנו יודעים, כדבריו של פרופסור דרשוביץ, "כי מוטלת עלינו המשימה לקדם את עניינה של ישראל" – ופירושו של דבר הוא לשבור את לפיתת החנק הערבית על פרסומים, על-ידי מציאה ומימון של אמצעים למען כתבי-עת בנושאי עיונים אסטרטגיים וספרים המנתחים את האמצעים והחלופות של ישראל במלחמתה בטרור. פירושו של דבר הוא הצגת העמדה למען ישראל בעוצמה ובהיגיון – לרבות עניין המשפט הבינלאומי.

במישור הדיפלומטי:

עקב חילוקי דעות משמעותיים בקרב נציגי ישראל, אנו עדים לכוונות להגיב, אבל לא להמשיך במתקפת רעיונות מנומקים. נתקלנו גם בבעיות של שפה עילגת מול רהיטות ערבית. עם זאת, העובדות, המספרים והניתוח בנוגע לבריונים האמיתיים באזור מוכנים ומזומנים (תוך שימוש בכל אמות-המידה, בין השאר: דמוגרפיה, הוצאות צבאיות אמיתיות, הסתה לשנאה ולרצח, טרור, סמים, התחמשות מצטברת לכלל מסה קריטית, חוסר-איוון צבאי). יש לנהל באומץ את המערכה לחשיפת הנוסחה "שלום תמורת שטחים" כמסוכנת, חסרת-יסוד, בלתי-הוגנת וכרוכה בניסיון בלתי-מוסרי לרכוש רצון-טוב. יש להבהיר היטב, ובאומץ רב יותר, את תחושת המארב והבידוד שמעורר הקוורטט, במערכה שתגייס את הציבור הישראלי, ושתזכה להערכת דיפלומטים ופוליטיקאים. מכל מקום, יהודים ונוצרים ציוניים בכל העולם חייבים לצאת חוצץ במכתבים לפוליטיקאים ובמצעדים. אנחנו זקוקים למערכה כזאת כדי להודיע לאו"ם שעמדתו כלפי ישראל אינה מקובלת. גוף כגון השגרירות הנוצרית הבינלאומית הוא במה אידיאלית להבעת דעה בינלאומית באזני מזכירות האו"ם, באופן מתמיד ובמספרים גדולים. ידעו נא בזירות אלה כי ישראל אינה לבדה. אנו זקוקים למשרד הסברה וסגל דיפלומטי שמזמרים לפי גיליון תווים אחד ומסבירים בתקשורת את האמת, במיומנות ומומחיות ותוך חשיפת האויב כמות שהוא, ולא מסתפקים בחילופי מהלומות מילוליות עמו ועם

מגילת האו"ם עצמה מציגה את זכותן של מדינות להגן על עצמן; **אולם מישראל – זכות זו נשללת.** ישראל גונתה על מבצע אנטבה, על הפצצת הכור העיראקי "אוסיראק" ועל מלחמת 1967. יותר מאשר מוסר כפול, יש כאן איוולת. במלחמה העכשווית מואשמת ישראל בפעולות תגמול ללא פרופורציה. להאשמה כוזבת זו יש הקשר רחב הרבה יותר. היא מבוססת על סילוף ואי-הבנה של הגישה כלפי היהודים (כמתואר לעיל), וכן על הונאה-עצמית והתעלמות מכוונת מן התרבות הפוליטית של האיסלאם. ICT מסכמים את מחקרם המקיף:

מה שחשוב... הוא... הניגוד בין דפוס התפוצה האקראי של ההרוגים הישראליים לבין התפוצה הלא-אקראית של מקרי המוות הפלשתיניים. התפוצה האקראית אופיינית להתקפות טרור, אשר מלבד פגיעתן לעתים במקומות בילוי של צעירים, כגון הפיגוע בדיסקוטק בדולפינריום, הן פוגעות במטרות המשמשות מגוון רחב של אוכלוסייה, כגון מסעדות או אוטובוסים. חלק מן היעדים לפיגועי הטרור הפלשתיני התכופים ביותר – שווקים פתוחים ותחבורה ציבורית, משמשים בעיקר את המגזרים הפגיעים ביותר של החברה: נשים, קשישים ועניים.¹⁶

זהו כתב-אישום מוחלט ומזעזע, המחייב אף הוא פעולה קשוחה ונחרצת.

לקראת סוף שנת 2000, ערך אל"מ דניאל רייזנר, ראש ענף משפט בינלאומי בפרקליטות הצבאית של צה"ל, חישוב המבוסס על 3,734 התקפות ללא נשק חם, ובסך-הכל קרוב ל-5,100 התקפות שבוצעו על-ידי הפלשתינים – לעומת פחות מאדם אחד שנפגע בכל אירוע על-ידי צה"ל. איוו תשובה ניצחת להאשמה של "כוח מופרז!"¹⁷ ואף-על-פי-כן, ישראל מהססת להשתמש בכוח הנדרש.

כך מסכמים יואש צידון-ציטו ופרופסור לורנה ברס, וממצאיהם ראויים לחלוטין למדיניות נחרצת ביחס למלחמת אוסלו העכשווית:

בסופו של דבר, מכת-מגן ישראלית נגד מדינת אויב פושעת המתכוונת למלחמת השמדה אינה רק פעולה חוקית, אלא פעולה של אכיפת חוק במפורש. בהעדר יכולת אכיפה ריכוזית, המשפט הבינלאומי נשען על נכונותן של מדינות יחידות לפעול למען הקהילה העולמית כולה... בשחר המאה העשרים ואחת, הגיע הזמן למחויבות מחוזקת לזכויות ההגנה העצמית בענייני המדיניות העולמית, זכויות חוקיות המיועדות למנוע תוקפנות בעולם בו האנרכיה הולכת וגוברת, ולהבטיח הישרדות לאומית.¹⁸

יש להדגיש כי הזכות להגנה-עצמית נשחקה קשות בכל הנוגע לישראל, ובמידה מסוימת גם בנושא הסימפטומטי של הרתעה. במחקר קצר על יסוד חיוני זה בדוקטרינת הביטחון של ישראל, מסיק כותב מאמר זה:

מאחר שמטרות הרשות הפלשתינית ואופי הציבור הנתון לשלטונה אינם ניתנים לשינוי באמצעות ויתורים כלשהם, מוצע כי הברירה הבטוחה היחידה של ישראל היא עמדת הרתעה שתגרום לרשות הפלשתינית לחשוש מתוצאות האלימות שלה.¹⁹

¹⁶ Don Radlauer, An Engineered Tragedy Statistical Analysis of Casualties in the Palestinian - Israeli Conflict, September 2000 - September 2002, ICT, Herzliya.

¹⁷ Information Division, Israel Foreign Ministry, Jerusalem, Press Briefing, November 15, 2000.

¹⁸ Louis Rene Beres and Col. Yoash Tsiddon-Chatto, "In Support Of Anticipatory Self-Defense Israel, Osiraq, and International Law", The Maccabean, June, 1997.

¹⁹ Christopher Barber, "Deterrence", Bulletin of the Jerusalem Institute for Western Defence, September 2002.

במישור התרבותי:

אפילו יישמעו הדברים בוטים מדי, נשווה נא בנפשנו אפשרויות כגון: תערוכת הגולן; רקדנים ישראלים וחיים טופול, עם מוזיקאים מאריאל, שנוסעים לחו"ל (ביחד או לחוד!) להופעות בתיאטרונים מקומיים ובמקומות המפגש של הקהל העממי ה"פשוט", בתמיכה וארגון של תומכי ישראל. העולם אמנם השתנה מאז שנות ה-40, כאשר רבים גילו זעם נוכח פרשת "אקסודוס" והיחס ליהודים במחנות, אבל ישנו גם כיום קהל שמוכן לקבל את המסר. אלא שחייב להיות מסר וחיוביים להיות שליחים להעברתו. אין תועלת בהיותנו מגיבים בלבד – עלינו להיות יוזמים, להעביר את המסר בדרכים רבות ושונות, לגייס רגשית את ה"עמך" בחו"ל, להיות מקור למידע והשראה.

בתוך כל האימה, אסור לנו לשתוק ויש לנו על מה להילחם. ענייננו נכון וצודק. אנו זקוקים לעזרה בקידומו, וזו משימה קשה – אך בל נאמר נואש. לצדנו עומד החזק מכל אדם. אם נגזרו על ישראל מלחמה וגיוני, מוטב להתייצב פנים-אל-פנים מול האויב ולהעביר את הקרב המילולי והמעשי אל שטחו, בכל מקום בו יימצא. הבה נקרא תיגר על הזועקים "שלום, שלום ואין שלום". עתה יותר מתמיד יש לשוב אל הצהרת המטרות המקורית של מרכז אריאל; אחרי שש שנים חשובות מאוד, היא עדיין משכנעת ורלוונטית כביום כתיבתה. המשימות, כפי שרואה אותן כותב המאמר, לא הושגו, אולם האזהרה מפני מלחמה הושלמה, למרבה הצער. יש להפיק את הלקחים – ומהר. ■

התקשורת העוינת. הבה נאמץ את מדיניות ההגירה המערבית שלאחר ה-11 בספטמבר, המגלה אדיבות כלפי הנזקק אך מנדה ללא רחמים את האלים והרשע²⁰ מתוך הערכה שמפלגת העבודה ומרצ עלולות להכשיל מהלך זה במידה מסוימת, הרי שאם מדינת ישראל אינה מסוגלת לעשות זאת, אנו זקוקים לאחרים שינהיגו את הקרב באמצעות משרדי החוץ שלהם ונציגיהם בפרלמנטים, כדי שיקבלו תפישה נכונה של האינטרסים האמיתיים של ישראל, תוך הצגת האמת על אויבי ישראל. האמת לא תמיד ערבה לחך, אולם היא בעלת עוצמה רבה. אל נמעיט בערכה.

במישור הרוחני:

בוועידת ירושלים, ובעיקר מפי נציגים מאמריקה, נשמעו קולות לא-יהודיים הרוחשים הערכה עמוקה לזכותה התנ"כית של ישראל על הארץ. הברית בינם לבין הציונים היהודים חיונית, הואיל והקול היהודי אינו כה גדול מבחינה אלקטורלית בעוד שקולם של הציונים הנוצרים גדול הרבה יותר. הציונים הנוצרים והיהודים חייבים לפעול ביחד: יש יידיים לישראל בקונגרס, בכנסיות, בקרב ארגונים כגון "גשרים לשלום", ה-ICEJ, נוצרים יידיים ישראל, היכולים לפעול ולהשתדל לטובת ישראל. כפי שנוכחנו לא מכבר, בכיכר טרפלגר, הם יכולים להתגבר על חשדות וחוסר-אהדה הדדיים, ולפעול יחדיו למען מטרה חשובה זו. יש להדגיש כי מבחינת האיסלאם – "קודם אנשי השבת ואחר כך אנשי יום ראשון". מנגנון העליונות והניצחון האיסלמי ניתן לעצירה רק בקווי החזית שלו – בגולן, ביהודה ושומרון, בירושלים ובעזה – לתשומת לבם של האירופים. יתרה מזאת, העסקאות המתועדות על-ידי בתי-אור ובעלה, ניתנות לדחייה רק על-ידי יהודים ונוצרים הפועלים יחדיו ומסרבים למעמד של ידומים.

Cf. Michelle Malkin, Inva-²⁰sion, Regnery, 2002.